

[Poul Møller.]

at flertallet kan afgøre, hvornår man vil benytte reglen, og hvornår man ikke vil benytte reglen. Enten må det være et princip, vi gennemfører, som vi kan regne med, eller også må det fortsætte med de bestående tilstande, således at regeringen og regeringens flertal kan bestemme, hvem der skal have ledelsen af arbejdet med vore egne lovforslag, og det viser igen en statsminister og en regering, der ikke vil give de indrømmelser, der skal til for at få samarbejdet til at glide i folketinget.

Den højtærede statsminister talte om egnsudviklingen og sagde, at der var ikke skævhed i den i Danmark. Jeg står her med et værk, som kom i 1962: Zoneplanen for Danmark, den, som vi har fået forelagt, og som bygger på tal, hvor man går helt op til, at 70 pct. af befolkningsstigningen i årene 1960-80 vil finde sted i det store hovedstadsområde. Kan man ikke se, hvor faretruende en udvikling det er, at vi bunker mere og mere sammen omkring dette lille område af landet og samtidig affolker det vestlige område af landet? Derfor beder jeg alvorligt om — ligeegyldigt hvem der bliver regering, og ligeegyldigt hvem der i dag er regering — at man overvejer disse problemer om trafikudviklingen. Jeg vil gerne sige til den højtærede trafikminister, at når jeg anførte dette om en prioritetsrække, så var det naturligvis ikke, fordi jeg ikke kunne huske, hvad der skete i 1961, men så var det, fordi statsministeren i sin åbningstale sagde, at regeringen ville gå ind på at skabe en prioritetsorden med hensyn til anlægsopgaver, og det, jeg forundredes over var, at man først i 1963 beskæftiger sig med det problem, nu hvor vi skulle i gang med at løse de store trafikproblemer.

Statsministeren talte om prisstoploven og sagde, at når han havde ønsket udsættelse, var det, fordi han ville undersøge, om de to love kunne virke parallelt. Må jeg da ikke spørge den højtærede statsminister: hvorfor bebudede han ingenting om disse forhold i åbningstalen, hvorfor var der tavshed om disse forhold i åbningstalen? Og må jeg så spørge den højtærede statsminister om endnu en ting: kan han da ikke være enig med oppositionen deri, at en regering bør afslutte sine overvejelser, inden den får kongelig underskrift på sine beslutninger?

Bør den kongelige underskrift ikke være det sidste stadium og sætte punktum for politiske overvejelser i regeringen? Jeg tror ikke, en statsminister kan bestride det.

Til sidst vil jeg sige til det ærede medlem hr. K. B. Andersen, der spurgte, hvad vil oppositionen, at det, vi vil med vort dagsordensforslag, er, at vi vil have et valg. Det troede jeg at det ærede medlem var begavet nok til at forstå. Vi ønsker faktisk at få afsluttet folketingsarbejdet nu i starten og få et folketingsvalg, så vi kan lade vælgerne dømme om, hvem der står med det tomme gab eller den gabende tomhed, eller hvad det var, det ærede medlem talte om; måske var det: tom gaben! Vi skal lade vælgerne dømme om, hvis politik der er den rigtige. Folkeafstemningen har vist, at der er et skred i tilslutningen til regeringen her i landet.

Debatten her har ikke vist, at regeringen har opdaget det, men det gør det så meget desto mere vigtigt, at vi får et valg, så regeringen kan opdage det. Derfor må vi henstille, at vort dagsordensforslag vedtages. Men vi ved naturligvis, at det ikke sker, fordi regeringen har det ærede medlem hr. Aksel Larsen og naturligvis den højtærede Grønlandsminister.

Den højtærede minister for Grønland har jo adskillige gange været her på talerstolen, men han har aldrig forklaret, hvorfor han politisk stemmer med regeringen, efter at han var blevet valgt på et rent upolitisk grundlag af grønlandske vælgere. Den højtærede Grønlandsminister har ikke i nogen politisk konflikt her i tinget udtalt sig om disse problemer. Jeg kan huske, at da han tiltrådte, sagde han, at han ikke ville være bundet til at stemme sammen med regeringen; han ville stå frit. Vi har set, hvordan han har brugt sin frihed. Han har sin ret, og jeg taler ikke om det, fordi han er valgt i Grønland — sådan skal det ikke misforstås, således som man gerne vil fra regeringspartierne — men fordi han er valgt på upolitisk grundlag, fordi han er valgt uden for partierne og alligevel har gjort sig til partimand i enhver sag og på forhånd har givet den højtærede statsminister retten over sin stemme her i salen.

Det, det kommer til at dreje sig om i det kommende folketingsår, er, om denne regering vil skubbe de vigtigste og største